

— А кога ще ми купишъ цигулка? попиталъ Пенчо?

— Когато пожелаешъ, отговорилъ баща му.

— Кога е така, азъ искамъ още днесъ да ми ѝ купишъ.

Баща му се съгласилъ и отишле на пазара, гдѣто се продаватъ цигулки и купилъ една малка цигулка съ жълто-червена боя. Още на другия денъ Пенчо захваналъ да се учи на цигулка. Той билъ много внимателенъ, затова за скоро се научилъ да свири. Когато се връщалъ отъ училището, най-напрѣдъ си научвалъ уроците, а послѣ вземалъ цигулката да свири и да си почива.

Когато порастналъ, той правѣлъ като баща си: почивките си правѣлъ повече съ свирене на цигулка; много нарѣдко посѣщавалъ кафенетата, гдѣто въздуха е разваленъ и врѣдителенъ за здравето; никакъ не игралъ на карти, съ които хората си харчатъ безъ полза паритѣ и до старостъ си останялъ веселъ и добродушенъ, защото *пиенето и свиренето не дошатъ на човѣка да мисли зло.*

БАВИНАТА КЪРПА.

Баба Пена си бѣше турила кърпата въ долапчетъ. Слѣзло отъ таванитѣ едно мишче и се увילו въ нея. Слѣдъ малко чуло гласъ и попитало:

— Кой иде?

— Азъ съмъ юначната мишка! Какво правилъ тамъ?

— Ела при менъ! Какво хубаво легло си намѣрихъ!

И двѣтъ мишки се увили въ меката кърпа. Слѣдъ малко пакъ чули гласъ и попитали:

— Кой иде при насъ?